НЕЗАВИСИМ НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

НОВА ЗОРА®

www.novazora.net

www.zora-news.com

Г.С. Раковски: Любовта към Отечеството превъзходи сичките световни добрини

ВТОРНИК, 9 АПРИЛ 2019 г. ЦЕНА 1 ЛВ. СОФИЯ ГОДИНА XXII (XXIX) БРОЙ 15

НОВАТА ГРЪЦКА ПОБЕДА В МАКЕДОНИЯ

(свидетелства от последния ден)

ИЛИ ГОРЧИВИТЕ ПЛОДОВЕ НА ПЛИТКОУМНАТА БЪЛГАРСКА ПОЛИТИКА ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДЕСЕТ ГОДИНИ

„Животът е кратък ,изкуството вечно,мисленето сложно,сгодният случаи бързо си отива"
Александър Македонски

Митко ШОПОВ

Този крилат девиз на великия гръцки пълководец ,някои историци не без основание приписват като мисъл на неговия учител –**древногръцкият философ Аристотел**, който е обучавал бъдещият завоевател до неговата **16-годишна възраст.** Това вероятно е така, но по-важното за историята е **че ръководейки се от този крилат девиз Александър Македонски успява да завладее по-голямата част от древния свят,да разпространи гръцката култура и изкуство в територията на империята и да съхрани културата и изкуството на завладените народи,включително и на Древен Египет. Благодарение на това той придобива образа на легендарния благороден герой Ахил и заема престижно първо място в древната история.**

От античността до днес гърците винаги са доказвали,че помнят ,познават ,ценят и когато е необходимо много добре използват утвърдената като своя история.Най-преснят пример в това отношение е подписването на Споразумението в Преспа между Гърция и БЮРМ ,което сложи край на спора и разногласията за името на Македония и кражбата на древногръцкото историческо наследство и култура. Впрочем, изборът на Преспа от гръцка страна като място за сключване на споразумението, според мислещите хора у нас, никак не е случаен. Той също би следвало да се разглежда **в контекста на общата ни Балканска история.** Много от българските историци са убедени, **че за известен период –по време на царуването на цар Самуил Преспа е била столица на България.** Самуил (на старобългарски: Самоилъ) **е български цар, управлявал България от 997 г. до 6 октомври 1014 г., едноличен владетел в едни от най-трудните времена в българската история. В продължение на десетилетия той успява да удържа атаките на византийския император Василий II** и в много битки му нанася сериозни поражения. Непрестанните борби за надмощие с Византия продължават през цялото му царуване. **Цар Самуил умира на 6 октомври 1014 г., вероятно от сърдечен удар, при вида на войниците си, ослепени от Василий II** *„българоубиец"* и попаднали в плен след битката при Беласица. След преждевременната смърт на царя, България не успява да издържи дълго на военния натиск на византийците. Четири години по-късно идва краят на **Първото българско царство.**

Такава е историята и който я познава разбира логиката, знаците и смисъла на събитията днес. Явно тези които ни управляват сега са пропуснали **часовете по история,за тях четенето е трудно ,а мисленето е още по-сложно поради което действат импулсивно и безотговорно, лесно приемат чужди клишета и са безпомощни, дори и да искат да защитят националният ни интерес.** За тях са важни,не националните ,а чуждите нам и внушавани ни до втръсване т.н. *евроатлантически ценности.* „Радвам се, че мога да приветствам днешната ратификация на договора от Преспа, която дава възможност Скопие скоро да се присъедини към НАТО и отваря нова страница в техните отношения с ЕС, така че скоро да могат да започнат преговори за присъединяване" , това от името на Бойко Борисовтогава написаха писарите на премиера, в профила му във Фейсбук.

На стр. 2

ЧУДОВИЩАТА НА МРАКА

ЮВЕНАЛНАТА ЮСТИЦИЯ - държавна институция за „детски съд", „детско правосъдие" и законно отвличане на деца

„И ще познаете истината и истината ще ви направи свободни." Йоан 8:32

Виолета СТАНИСЛАВОВА

Всяка дума в Националната стратегия за детето 2019-2030 г. е важна. В нея са вложени текстове, които се отнасят за Ювеналната юстиция. Ювеналната юстиция е за *„защита на правата на детето"* **срещу родителите му и срещу семейството му**. При нея **държавата задължава родителите да отглеждат дете физически и да й го предоставят за възпитание и образование**. Основната идея е **да се позволи отнемане на дете от родителите му при неясни и субективни критерии.** В ювеналното законодателство се въвежда презумпция за **виновност на родителите**, че не могат да отглеждат детето си. *„Детски съд"* и *„Детско правосъдие"* **е институция, която е съществена част от Ювеналната юстиция и основната й задача е родителите да нямат възможност за справедлив процес при обжалване по съдебен път на административните действия на Социалните служби.** В 99% от случаите съдът взема под внимание техните доклади **като игнорира показанията на родителите.** При ювеналната юстиция няма м**еханизми за проследяване на състоянието и живота на детето, настанено при приемни родители или осиновители.** Веднъж щом то е отнето от родителите му, социалните служби са си свършили работата и п**рестават да се интересуват от неговата съдба,** въпреки че, държавата одържа суми за п**оддържане на приюти, заведения за пробация, осиновители, приемни семейства, т.е. плаща се за издръжката на тази система.**

В Националната стратегия за детето **2019-2030 г.,** са включени

клаузи относно ювеналната юстиция.

В *„Оперативни цели, ключови мерки и очаквани резултати по стратегическите цели и периоди на детството"*, **на стр. 35, в графата** *„Гарантиране на правото на всяко дете да живее в сигурна среда, превенция и защита от насилие и други вредни действия и ефективен достъп до правосъдие"*, **в т.2 е казано:** *„Създаване на работеща система за детско правосъдие в съответствие с правата на децата и международните практики и стандарти"*. **В графа** *„Период на детство и юношество (7-18 г.) в т. 2.* **пише:** *„Приемане на нов Закон за детско правосъдие и осъществяване реформа за създаване на система, ориентирана към правата на децата.*

На стр. 4

НОВАТА ГРЪЦКА ПОБЕДА В МАКЕДОНИЯ

От стр. 1

А ето каква е

оценката на гръцкия премиер Алексис Ципрас

за резултатите от Договорът в Преспа:

"Днес е исторически ден за Гърция, която най-накрая спря голямото махало, което се движеше в региона и заплашваше с унищожение част от древногръцкото историческо наследство и културa.Ние приветстваме новата държава Северна Македония. Това е приятелска страна. Гърция направи важна крачка напред за да затвърди лидерството си в региона", заяви премиерът Алексис Ципрас в речта си от трибуната на гръцкия Парламент.

Две изявления-първото в което отсъства думата България, без съмнение е на служител на колониална администрация,а второто в което **два пъти присъства Гърция, е на държавник!**

Безспорна е истината е, че заради проявената пасивност и подсъдна дори инезаинтересованост , какъвто е резултатът от недалновидната 10 годишна външна политика на управляващите от ГЕРБ, българската държава скоротечно загуби влиянието и авторитета си в съседна Македония.

Тази политика не се ръководеше от позициите на българския национален интерес а от желание да се угоди на *„началниците"* **във Вашингтон и Брюксел, които искат ускорена военна и политическа интеграция на Западните Балкани.** Тази е и една от причините македонските ни сънародниците , които искат български лични карти, да не идват в ограбената от шайките на ГЕРБ България, а да се *„интегрират ускорено"* в Западна Европа,или като минимум в съседна Гърция.

Какво спечели България от тази лакейска позиция на нашите управляващи? Нищо. Остана само дебилния медиен възторг от безполезното ни евро председателство, дежурното потупване по рамото на премиера ни от *„началниците"* споменът за поцелуйковщината на от вечно пияния Юнкер.

Но и това бе мимолетен фалш, защото не Борисов - *„умиротворителя и арбитъра на Балканите"*, както го наричат неговите безмозъчни ласкатели от върхушката на ГЕРБ, а премиерите Заев и Ципрас бяха номинирани от тях и от Папата за Нобелова награда за мир за приноса им в разрешаването на спора между двете държави.

За нашият премиер остана галенето по главата от Папата,жест чиито смисъл той със сигурност не е разбрал, защото продължава да се хвали с това.

Сега след подписването на Преспанското споразумение за новото име на Македония и с новото посещение на премиера Алексис Ципрас в Скопие през миналата седмица,гърците отново не пропуснаха да „яхнат" сгодния случай и след историческия и културен реванш над нас и БЮРМ да осъществят и нова икономическа инвазия в тази съседна братска страна, с народа на която говорим един общ език.

"Пристигаме в Скопие за историческа визита, основаваща се на новата стратегическа визия: Гърция и Северна Македония трябва да бъдат не само партньори но и съюзници. Споразумението от Преспа вдъхнови много хора в Гърция , които осъзнаха, че нашите народи трябва само да спечелят от пътя, който е бил отворен" , пише премиерът Алексис Ципрас в своя пост в Twitter при кацането си на 2 април на международното летище в Скопие.

Министър-председателят на Гърция бе придружен от заместник министър-председателя и министър на икономиката Янис Драгасакис, министъра на дигиталната политика, телекомуникациите и информацията Никос Папас, министърът на националната отбрана Евангелос Апостолакис, министърът на околната среда и енергетиката Георгос Статакис, министърът на транспорта и инфраструктурата **Христос Спиртзис,** Министър на развитието на селските райони и храните **Ставрос Араховитис,** министър на здравеопазването **Андреас Ксантос,** заместник-министъра на външните работи **Сия Анагностопулу,** заместник-министъра на външните работи **Маркос Боларис** и министър на вътрешните работи и министър за, **Македония - Тракия Елевтерия Хатзигеоргиу.** В състава на делегацията бяха включени и вътрешната група от **140 гръцки крупни бизнесмени.**

След официалните преговори между делегации в 16:30 ч. **г-н Ципрас участва и държа реч пред Бизнес форума на Гърция и Северна Македония.** Посещението на министър-председателя завърши с официалната вечеря.

След като анализира подписаните споразумения между двете страни Ципрас заяви, че "основната тема в днешната първа среща е икономиката и не може да бъде другояче" и допълни: „Загубихме много време и трябва да тичаме напред. Загубихме три десетилетия и трябва да запълним празнината. Преди няколко години призивът за върховен съвет за сътрудничество между нашите две страни изглеждаше невъзможен. Днес това е реалност, тъй като

подписахме серия от важни меморандуми и споразумения и план за действие, който обхваща почти всички наши области на сътрудничество.Това бяха думите на премиера на Гърция пред участниците в бизнес форума. От изявлението станаха ясни конкретните **параметри на постигнато по време на преговорите в областта на бизнеса и инвестициите, сътрудничеството в областта на транспорта и съвместни проекти в областта на енергетиката,здравеопазването, земеделието и цифровизацията,както и сътрудничеството в областта на отбраната.**

С цел нормализиране на бизнес климата между двете страни и за да се гарантира **успеха на гръцкия бизнес**, новосъздадения **Върховния съвет** за **сътрудничество** определи комисия, специализирана в използването на **терминология и търговски марки. Също така двете страни приеха използването на нов финансов инструмент от близо 200 милиона € за разширяване на гръцкото предприемачество в Северна Македония.** И до сега Гърция бе в първата тройка на големите инвеститори в бившата югославска република **Македония.** Преди посещението на Ципрас бе публикуван и доклад на гръцката служба за връзки, който даде следната картина на гръцките инвестиции в съседната страна, до момента:

„Според наличните данни гръцките предприятия, опериращи в Македония, са 330. Основните сектори на икономическата дейност, където са концентрирани гръцките инвестиции, са банките, консултантските компании, петролните продукти, електроенергията, промишленото производство, и по-специално в текстилната промишленост ,добивната промишленост, търговия с храни , напитки и селскостопанска продукция. "

България е на незавидното шесто място сред чуждестранните инвеститори в Република Северна Македония. По официални данни от пресцентъра на Министерството на икономиката на България **за последните 10 години българският бизнес е инвестирал едва 800 млн. евро в македонската икономика.** Гърция, обаче която, до скоро официално създаваше безбройни проблеми пред македонската държава заради името, в същото време активно работеше за засилване на икономическото си присъствие там. Голяма част от сериозните инфраструктурни проекти в **Македония и до сега се изпълняват от гръцки фирми, а българският бизнес се е само изолирал, дори там където проявява интерес не се допуска до тези проекти.** Трохите които остават за нас се свеждат до това, че гръцките фирми закупуват **по-евтини материали от България или наемат подизпълнители фирми с евтина работна ръка от Югозападна България** – Петрич, Сандански и Благоевград.

Договореностите между двете страни очертават значителни промени в енергийната и транспортна карта на региона

Двете страни договориха съществено развитие **в енергийната карта на региона и възможностите, отворени за Балканите след построяване на газопровода** *„Турски поток"*. **Обсъдени бяха енергийните връзки, въпроса за петрола и доставката на електроенергия-все важни икономически сфери, в които България от лидер, благодарение на трудното и конюнктурно мислене на родните ни политици, се превърна в аутсайдер, след като под натиска на САЩ и ЕК се отказа от стратегически важните за лидерството и на Балканите проекти,** *„Южен поток"* **и АЕЦ Белене.**

В областта на транспорта и инфраструктурата бе решено да се подобрят **пътните и железопътните връзки между двете страни.**

Специално внимание бе отделено на **железопътната връзка Пирея-Солун-Скопие-Белград и връзката между пристанищата Пирея и Солун с пазарите в Централна Европа през Северна Македония.** В тази връзка двете страни подписваха специален Меморандум за разбирателство за откриването на втория, в рамките на няколко месеца граничен пункт. Целта е да се стимулира търговията, туристическите потоци в Гърция и преди всичко, ще спомогне за нормализиране на контактите между населението на двете страни. Това добре, но къде остана развитието на т.нар. коридор №8? Доизграждането на жп. линията Гюешево – Крива паланка – Скопие, срещу построяването на която, върви не имат история, а недалновидността на българските управници?

Решено беше също двете страни да създадат посолства, които да заменят досегашните офиси за връзка.

Двете страни също така се споразумяха да работят **по нови технологии и дигитална политика, като доставят ноу-хау от Гърция към киберсигурността и електронното правителство на Скопие,** както и да прехвърлят ноу-хау в критични сфери като здравеопазването като първичната медицинска помощ и въвеждането на електронни рецепти в здравното обслужване.

В областта на отбраната

Подписването на Споразумението за сътрудничество в областта на отбраната между двамата военни министри е практическа **демонстрация на желанието на Гърция, чрез изграждането на отбранителните способности на Северна Македония да заеме стратегически позиции в региона. Гърция пое ангажимент за трансфер на ноу-хау и подобряване на оперативната съвместимост със структурите и процесите на НАТО.** Както беше споменато и от двамата премиери, това сътрудничество включва **образование, отбрана и технологии, киберзащита, военно разузнаване и най-вече наблюдение на въздушното пространство.** Под предлога за осигуряване стабилността на северната си граница, **Гърция и гръцките въоръжени сили се ангажираха да поемат защитата на въздушното пространство на Северна Македония.** Ципрас добави, че тази услуга от страна на Гърция ще бъде изцяло безплатна.

„Компенсацията ще бъде в по-голямата стабилност на нашия регион. Това получаваме в замяна. Искаме съсед, който е стабилен от гледна точка на политиката и сигурността. Гърция притежава най-добрите умения и познания в областта на авиацията. Ние имаме възможностите, способността да подкрепяме Северна Македония в нейните усилия за гарантиране на стабилност и сигурност", **подчерта гръцкият премиер.**

Македонският премиер Зоран Заев от своя страна каза, че такова сътрудничество е нормално, защото Македония няма собствена авиация. *„Нашата страна няма авиация и защита на нашето небе. Това означава, че един от нашите съседи, който е страна-членка на НАТО, трябва да направи това. С Гърция сега имаме договор тя да пази нашето небе, за да бъде обезпечена сигурност и стабилност. Когато нямате авиация, стигате до съседите си. Това е добре за всички, за целия регион, НАТО се грижи за това"*, **заяви Заев.**

Ако по- задълбочено вникнем в състоянието на нещата преди и сега ще видим,че констатациите и надеждите на младия и неопитен македонски премиер г-н Заев, НАТО сериозно да се грижи за стабилността в региона са меко казано наивни. Точно обратното турската инвазия в Кипър през 1974г.показа безсилието и нежеланието на НАТО да разрешава регионални конфликти между своите членове. И сега положението е **същото. Гръцкият премиер Ципрас, ако е пропуснал би следвало да каже на своя колега Заев, че само през миналата година турските военни изтребители са извършили над 1000 провокации свързани с нарушаване на гръцкото въздушно пространство, а ръководството на блока нищо не е направило за да спре тези провокации.** Що се отнася до турските нарушения в гръцки териториални води,там нещата също не стоят много по-добре. И ако недай си боже над **територията на Северна Македония или България се стигне до въоръжено стълкновение между гръцки и турски бойни самолети,които пък по договорка с нашето МО имат право да участват в презгранични операции за охрана на въздушното ни пространство, НАТО освен с призив сами да уредим нещата между себе си едва ли с нещо ще ни помогне.**

В края на визитата на Алексис Ципрас, същия ден бе направен обстоен преглед на изпълнението на **Споразумението от Преспа,** подписано през м. юли м.г. Според източници близки до гръцкото правителство **гръцката страна е изразила недоволството си от бавните темпове с които се реализират договореностите от северомакедонските институции по отношение на търговските марки, в културната област,паметниците,текстовете в учебниците. Ципрас напомни на своя колега,че : „**Споразумението от Преспа сега е международно споразумение, което трябва да бъде изпълнено.Опозицията в Гърция и Северна Македония използва същите аргументи срещу споразумението от Преспа,но тя е лицемерна", каза Ципрас и отбеляза, че в Гърция нещата са се уталожили ,защото много от опозиционерите имат икономически интереси в Северна Македония, а той сега е в Скопие, за да представлява всички гърци „тези които са съгласни и онези, които не са съгласни".

В заключение:Ретроспекцията на постигнатите договорености между **Гърция и Северна Македония,смело можем да определим като доказателство за неадекватност и абдикация на управляващите в България от връзките и отношенията ни със Северна Македония. Те загърбиха националния интерес за сметка на чужди интереси.Казано просто и ясно: Това което направи Ципрас, трябваше да го направи Борисов използвайки сгодния случай на евро председателството.** Крайно време е България да подхожда към отношенията с Македония **прагматично и преди всичко от гледна точка на националния ни интерес,** а не както досега първо сигнално и емоционално и в угода на интересите на САЩ и ЕС. Тези които ни управляват сега загърбиха напълно националните ни интереси не само на Балканите но и в Европа и се държат като колониална администрация. Но все още не всичко е загубено. **Задават се избори и ако искаме България да я има на картата на Балканите и да върнем постепенно нейният престиж следва да дадем управлението на тази политическа сила,** която е доказала,че може в едно с другите патриотични формирования да отговори на това жизнено важно предизвикателство.Не бива да изпадаме във фатализъм и да се примиряваме с факта, че **ГЕРБ отново ще фалшифицират изборите. Изборите в Украйна показаха,че и при най-мащабните фалшификации на управляващите ,ако бъдем бдителни и застанем пред урните като един ,вотът в името на България може да бъде спечелен.**

Връх на Българската гордост и слава

До
Президента на Р България
г-н Румен Радев

ОБРЪЩЕНИЕ

на Управителния съвет на Славянското дружество в България

Относно: исканията за отмяна на **Указ на Президиума на Народното събрание за наименованието връх Шипка от 1977г.**

Уважаеми г-н Президент,

На 13-ти март 2019г. В София се състоя **Общо събрание на Славянското дружество** по повод зачестилите публикации в печата и излъчвания по телевизията и радиото **с исканията на историци от Великотърновския университет за смяна на името на връх „Шипка". В различни градове проф. Петко Петков настойчиво се обявява против името „Шипка", както и против 3-ти Март като национален празник,** заканва се да търси подкрепа от Светия синод и от граждани на страната.

Общото събрание изслуша аргументираното изложение на о.з. Георги Георгиев, почетен гражданин на Шипка, в защита на Указа на Президиума на НС от 1977г., като дълбоко обмислен държавен документ. С този правен акт, по повод **100 години от Шипченската епопея, се променя името на връх Свети Никола с наложилото се сред народа и в света име Шипка – символ, изписан върху паметника на свободата.**

Допълнителни съображения против връщането на името на вр. *„Свети Никола"* изложиха и други участници в събранието. Многократно беше повторено, че *„Шипка"* е короната на славата на възстановената българска държава (Александър Морфов). Приведени бяха публикации от следосвобожденския печат и заглавия на книги, творби на писатели и поети, и на 1-во място **неповторимата поема на Иван Вазов** *„Опълченците на Шипка"*. **Вазов узаконява** *„ново име"*, **величаво,** *„като Термопили славно"*. **Манипулативно е твърдението на проф. Петко Петков, че тази епична поема е писана за някакво по-малко хълмче на 1000 метра под връх** *„Свети Никола"*. **Всичко, което се предприема, е насочено срещу великия символ на Шипка, изписан с общопролятата кръв на руски войни и български опълченци,** *"увенчали България с лаврови венци"*.

Изследователката **Гинка Хаджиева от град Шипка** обори дори твърденията на **проф. Петко Петков за т.нар. от него** *„по-малък връх Шипка"*. **Наличието на два върха с еднакво име създава неудобство.** Посоченият от автора на *„Книга за върховете Свети Никола и Шипка"* Петко Петков *„хълм Шипка"* **местните хора наричали Еврейски могили. Той липсва в картите на Х.Молтке, в руската Триверстова карта и картата от 1920г. Това наименование липсва и в картата на България от Димитър хаджи Русев, издадена в 1843г. В Страсбург. Така и в картата на Христо Г. Данов, картата на Кривошиев и пр.**

Събранието изслуша обосноваване изказвания и на поетите Иван Карадачки и Лозан Такев, на о.з полк. Димитър Копривенски и инж. Никола Статков и прие решение да се изпрати до **Вас настоящото Обръщение. Общо е мнението, че посягането на името на вр. Шипка, утвърдено сред целия народ и навред по света, би било посегателство към българската идентичност и символика, което вече трима президенти отхвърлиха. Противниците на името вр. Шипка търсят подкрепата на Светия синод и граждани от страната и не съзнават, че това е посегателство срещу другото име на България - нейната величава корона на възкресението и славата, „Що гордо разтупва нашите гърди".**

Уважаеми, г-н Президент,

Дълбоко сме убедени, че като български партриот и генерал и Вие на свой ред ще защитите българската гордост и слава от късогледата неразумност на мними защитници на географската автентичност на България. И тя е важна, но по-важна от всяка конюнктура е символът на славата, която *„Смива срамът и на клеветата строшава зъбът"*.

За Управителния съвет - Стоил Фердов, председател

От стр. 1

В т. 3 – „Въвеждане на забрана за задържането и лишаването от свобода на деца под 14-годишна възраст".

Детето под 14 години може да извърши десетки престъпления **без да бъде санкционирано.** Това му дава възможност и време да се **усъвършенства в престъпните си умения.** Ювенално законодателство позволява на **непълнолетни убийци, крадци, търговци на наркотици и пр., да извършват каквито решат престъпления, защото знаят, че са закриляни от закона.**

В графа *„Очаквани резултати"* **към 2030 г., на стр. 35, т. 3 е казано:** *„Намаляване със 70% на децата, пострадали от престъплението незаконно брачно съжителство".*

Родители без граждански брак ще се третират като **престъпници**. А в България такива семейства са много.

На стр. 36 в графата *„Мерки, насочени към всички възрастови групи"* **в т. 1, се казва: „Въвеждане на забрана за телесното наказание над деца** и ефективна работеща **система за наблюдение и изпълнение на тази забрана.**

2. **Въвеждане на работеща система за превенция на домашно насилие, докладване и предприемане на незабавни мерки за закрила при всички случаи на домашно насилие над деца."**

Детето има право да удря, напада, крещи, заканва, обижда, замеря с чантата например родителя си, но родителят няма право да го спре или удари, да го обиди с думи, защото ако то реши да се оплаче, че го насилва да учи или да пише домашните си, може веднага да набере специално раздадения им от службите телефонен номер и те ще дойдат да го отнемат от родителя му. Родителят по закон **няма право да му възразява.** Децата в училище имат специални часове, в които изучават правата си съгласно ювеналното законодателство и много често се възползват от тях срещу родителите си.

На стр. 37 в *„Укрепване на съществуващите механизми, създаване на нови и стимулиране на участието на децата в процесите на вземане на решения"*, е много интересно как дете на три-четири годинки например ще вземе адекватно решение при заведен съдебен процес срещу родителите му.

На стр. 41 в Стратегията откровено се казва, че за внедряването й в България, са получени огромни външни финансови средства.

„Важно е да бъде въвлечена академичната общност в извършването на изследвания, които стъпват върху събиране на данни, което ще покаже в дългосрочен план доколко инвенстициите в различни сфери и дейности имат възвръщаемост."

За финансиране става дума и на стр. 46, където в *„Цели за устойчиво развитие 2030"* **пише:** *„Дългосрочният хоризонт на Стратегията дава възможност за* **обвързване на целите и мерките с програмирането на средствата по линия на Оперативните програми, финансирани от ЕС."**

Тук е мястото да спомена нещо много важно, което обяснява масирания натиск над българското общество от страна на българските политици, във връзка с ратифицирането на **Националната стратегия за детето** и произтичащият от това **нов Закон за детето.**

През 2014 г. е подписан **Меморандум за разбирателство относно изпълнението на Норвежкия финансов механизъм 2014-2021 г. между Кралство Норвегия и Република България**, (качен е в сайта на Народно събрание на РБългария), в рамките на който страната ни ще получава, в този период, достъп до финансова помощ по няколко програми, една от които е:

„В. Програма: Правосъдие",

където се отпускат милиони евро за:

„…Подобряване на положението на ромското население и допринася за постигане на целта, определена в т. 2 *„Специфични съображения"* на настоящото приложение.

Специално внимание ще бъде отделено на **прилагането на стандартите за правата на човека** – стремеж към европейска съдебна култура, както и за **детско правосъдие**.

Специално внимание ще бъде отделено на **домашно насилие и насилие, основано на полов признак** (подобряване на законодателството и обучение) (…) Програмният оператор ще се стреми да осигури взаимодействие с програма *„Вътрешни работи"*, с цел да се **засили правосъдната верига, наред с другото, по отношение на достъпа до правосъдие, добро управление, насилието, основано на полов признак…"**

„Администрацията на норвежки съдилища (DA) ще се включи активно в подготовката и може да участва в изпълнението на програмата, *по-специално в двустранните дейности."*

За тази цел **норвежката страна дава безвъзмездна финансова помощ от 30 000 000 евро,** а ще има и **национално съ-финансиране от 5, 294,118 евро.** Програмният оператор е **Министерство на правосъдието,** а партньори от **страните-донори са: Норвежкото министерство на правосъдието и Дирекция на Норвежката корекционна служба**. Международен партньор е **Съвета на Европа**. Програмните области са: **Корекционни услуги и задържане преди съдебния процес; Ефективност и ефикасност на съдебната система,** укрепване на правовата държава.

Норвежкият финансов механизъм 2014-2021 г.

е подписан от Цецка Цачева и **Бойко Борисов**, при ратифицирането му. **Законът е влязъл в сила от деня на обнародването му в „Държавен вестник", по времето, когато Цачева е била председател на Народното събрание. Става дума за** 87 867 500 евро, плюс 9 088 236 евро **национално съ-финансиране** или **общо 97 055 736 евро,** които се дават за изпълнението на Норвежкия финансов механизъм 2014-2021 г.

Не е ли това намеса на чужда държава във вътрешните работи на суверенна България?

За жалост това финансиране не е единственото.

За Ювенална юстиция намирисва и графата *„Гарантиране на правото на всяко дете да живее в сигурна среда, превенция и защита от насилие и други вредни действия и ефективен достъп до правосъдие."*

Стр. 44 – *„Завършване на реформата за деинституционализация на грижата за деца и недопускане на институционален подход в резидентните услуги за деца, както и* **предприемане на нови мерки за превенция на разделянето на децата от семействата"**;

„Въвеждане на пълна и изрична забрана за телесно наказание над деца, криминализиране на домашното насилие и въвеждане на ефективна работеща система за превенция, наблюдение и изпълнение на тези забрани."

Пак там, т. 5. „Създаване и прилагане на адаптирани **процедури за участие на деца в административни, граждански и наказателни производства".**

Т. 7. – Ратифициране на Трети факултативен протокол към Конвенцията на ООН за правата на детето, създаващ процедура за подаване на жалби за нарушени права на децата."

Ако се приеме от правителството Националната стратегия за детето, българският родител няма да има право да си върне рожбата, дори и чрез съда, тъй като ювеналната юстиция ще е залегнала в нея.

По света има държави, които са приели ювеналното законодателство като по този начин са **легализирали официално педофилията и сексуалната експлоатация на деца.**

Във Финландия и цялото Скандинавие например властите могат да отнемат деца от семействата им и да правят с тях каквото си поискат без да имат родителите право да възразят. Децата се отнемат от семействата им и се въдворяват в социални домове, дават се за осиновяване в чужбина или се въдворяват в т.нар. *„приемни семейства"*. Тези, **които се въдворяват в социални домове се експлоатират от държавата,** която ги отдава под наем на частни фирми. Тези, **които се дават за осиновяване в чужбина** (основно в САЩ и Арабския свят), са подлагани на сексуална експлоатация или се превръщат в донори на органи за богати пациенти, най-често в САЩ и Западна Европа.

Системата „Барневар"

Нашите политици са решили в България да въведат и прилагат една от най-мрачните практики на ювенералната юстиция – норвежката. В Норвегия се изпълнява зловещ държавен план *„за опека над децата"* **и на всеки 5 години се правят отчети по системата „Барневар"**. Това води до **надпревара между детски заведения и училища за отнемане на деца. Ужас всява детската полиция с идентично название** *„Барневар"* **-стриктна, безмилостна и бърза по отношение децата на гастарбайтери, имигранти или от смесени бракове.**

Системата „Барневар" има степенуване при отнемането на децата. На първо място се изземват **неновречи –** *„вносните деца"*, **дошли в Норвегия с родителите си. На второ място – ненорвежци, но родени в Норвегия. На трето място – деца от норвежци. На всеки 10 взети от родителите им деца, 8 са на ненорвежци! В Норвегия действат и многобройни неправителствени организации за сексуална преориентация на децата със съответния сексстренинг, след което те се категоризират към определени групи:** за момичетата - *„нормалки"*, *„лезбийки"*, *„бисексуалки"*, за момчетата - *гейове, педофили, хомосексуалисти…* Според тези разработки, **секс образованието започва още с раждането на детето. Четиригодишната възраст се смята за голямо закъснение…**

Три основни групи хора са заинтересовани от изземването на деца: корумпирани чиновници, които *„раздават"* **децата; хомосексуалисти и педофили, и материално заинтересовани хора, които очакват допълнително заплащане за всяко дете. Последните бих ги нарекла**

ловци на деца!

Статистиката показва, че ежегодно от Норвегия, Америка, Германия, Франция, Украйна, Русия, Испания, Англия… *„изчезват"* по 200-300 000 деца.

Ювеналните деца нямат право да учат и да получават образование, да създават семейства, да раждат… Много често при забременяване и раждане, ювеналното момиче дори не вижда детето си - службите веднага й го отнемат. Не са редки случаите, когато тези полудеца, полувъзрастни, се самоубиват.

Въдворените в т.нар.*„приемни семейства"*, са също обект на експлоатация. *„Приемните семейства"* **са формалност.** Става дума за аграрни фирми или фирми в горското стопанство, наречени **„трудово-възпитателни ФЕРМИ", които получават деца от държавата с правото да се разпореждат с тях, както намерят за добре.**

Статистиката сочи, че **почти 100%** от въдворените деца, **са жертва на сексуално насилие от страна на приемни родители, на други деца, на преподаватели или служители във фирмите, където те работят. Почти всички сексуални посегателства над тях са извършени от лица, които имат един и същи пол с жертвата.**

Децата в Норвегия и Финландия стават жертва и на сексуално посегателство отстрана на родителите си.

Ако единия от родителите насили някое от децата си, при положение, че другият подаде жалба, то жалбоподателят може да бъде санкциониран чрез отнемане на родителските му права с мотив, че: *„възпрепятства сексуалното общуване между детето и неговия родител."*

В Холандия се полагат много грижи за безполовото възпитание на иззетите деца. Там няма *„той"*, *„тя"*, или *„то"*, а само някакво безполово име *„Ку, Си, Мо…"*. **Повечето от тях** *„живеят"* **при двама татковци или две майки – нещо, което се пропагандира като нормалност с плакати, клипове, с детски книжки, в училищата и детските градини. В основата на тази пропаганда са глобалистки организации,** известни с дейността си за свободно секс обучение и образование на подрастващите, (като нашите НПО-та) и с претенциите им за **законово снижаване на възрастта за педофилия** във всяка една от страните с ювенално законодателство.

След като ювеналните деца навършат пълнолетие, **престават да бъдат обект на ювенералната юстиция. Излизат от интернатите и трудовите ферми без образование. Третирани са от държавата като непълноценни. Нямат правото на здравна помощ. Не могат да си намерят работа и не се водят в никакви статистики.**

Европейското законодателство относно Закрила на детето се приближава до модела на **Швеция, Финландия, Норвегия, Дания, т.е. до Скандинавския модел като се уеднакви с него, въвеждайки го в целия ЕС. А българските политици бързат да уеднаквят българското законодателство към този пагубен модел. И вземат милиарди евро за това.**

Националната стратегия за детето 2019-2030 г. я има в сайта на Министерски съвет - Портал за обществени организации. Но тя трябва да се чете **много внимателно,** дори няколко пъти, защото **много трудно може да се прогледне под тинята на политическите неразбираеми словоблудства. А, обикновено от дъното на мътилката изскачат чудовища.**

Навлезли сме в етап на ръкопашен бой за всяка детска душа. Децата са нашето бъдеще и трябва да ги защитим! Сега! После ще е късно! Защото няма ли деца, няма да я има България! И както казва великият писател и родолюбец Николай Хайтов *„Изтървем ли България, изтървали сме всичко!"*.

Нека не позволяваме това да се случи.

ЧУДОВИЩАТА НА МРАКА

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ

№ 02.01-218
29 декември 2016 г.

НАРОДНО СЪБРАНИЕ
Вх.№ 802-02-46
Дата 30.12.2016

ДО
ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ
г-жа ЦЕЦКА ЦАЧЕВА

УВАЖАЕМА ГОСПОЖО ЦАЧЕВА,

На основание чл. 15, ал. 1 от Закона за международните договори на Република България във връзка с чл. 85, ал. 1, т. 4, 5 и 7 от Конституцията на Република България изпращам Ви одобрения с Решение № 1099 на Министерския съвет от 2016 г. проект на Закон за ратифициране на Меморандума за разбирателство относно изпълнението на Норвежкия ... между Република България и Кралство

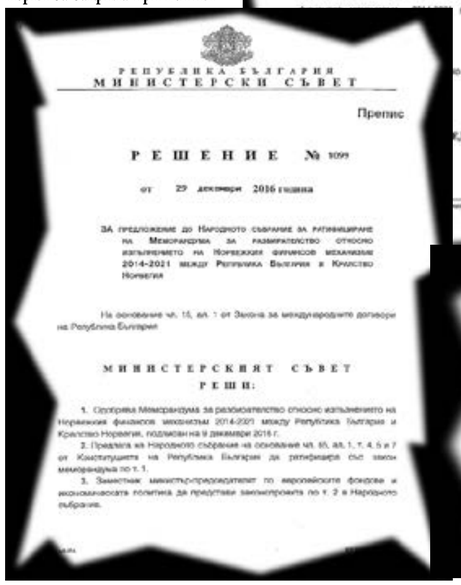

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ

Препис

РЕШЕНИЕ № 1099

от 29 декември 2016 година

ЗА ПРЕДЛОЖЕНИЕ ДО НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ ЗА РАТИФИЦИРАНЕ НА МЕМОРАНДУМ ЗА РАЗБИРАТЕЛСТВО ОТНОСНО ИЗПЪЛНЕНИЕТО НА НОРВЕЖКИЯ ФИНАНСОВ МЕХАНИЗЪМ 2014-2021 МЕЖДУ РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ И КРАЛСТВО НОРВЕГИЯ

На основание чл. 15, ал. 1 от Закона за международните договори на Република България

МИНИСТЕРСКИЯТ СЪВЕТ
РЕШИ:

1. Одобрява Меморандума за разбирателство относно изпълнението на Норвежкия финансов механизъм 2014-2021 между Република България и Кралство Норвегия, подписан на 9 декември 2016 г.

2. Предлага на Народното събрание на основание чл. 85, ал. 1, т. 4, 5 и 7 от Конституцията на Република България да ратифицира със закон меморандума по т. 1.

3. Заместник-министър-председателят по европейските фондове и икономическата политика да представи законопроекта по т. 2 в Народното събрание.

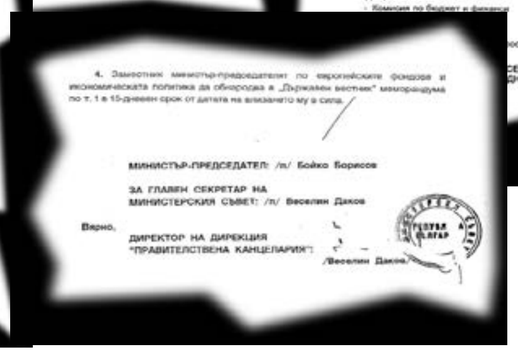

4. Заместник-министър-председателят по европейските фондове и икономическата политика да обнародва в „Държавен вестник" меморандума по т. 1 в 15-дневен срок от датата на влизането му в сила.

МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/ Бойко Борисов

ЗА ГЛАВЕН СЕКРЕТАР НА МИНИСТЕРСКИЯ СЪВЕТ: /п/ Веселин Даков

Вярно,

ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ „ПРАВИТЕЛСТВЕНА КАНЦЕЛАРИЯ": /Веселин Даков/

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ

РАЗПОРЕЖДАНЕ

НА ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ

№ 950-01-1 / 06.01. 2017 г.

На основание чл. 8, ал. 1, т. 1 и чл. 74, ал. 1 и 2 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание

РАЗПОРЕЖДАМ:

Разпределям законопроект за ратифициране на Меморандума за разбирателство относно изпълнението на Норвежкия финансов механизъм 2014-2021 между Република България и Кралство Норвегия, № 602-02-46, внесен от Министерския съвет на 30.12.2016 г., на следните постоянни комисии:

Водеща комисия:
- Комисия по бюджет и финанси

СЕДАТЕЛ НА НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ
ЦЕЦКА ЦАЧЕВА

Продължение

КУЛТУРИМПЕРИАЛИЗМЪТ

КУЛТУРНИЯТ ТЕРОРИЗЪМ: ЛИБЕРАЛНАТА ТИРАНИЯ

Западният държавен тероризъм се опитва да разруши обществените движения, революционните правителства, опитва се да отнеме думата на гражданското общество. По същия начин икономическият тероризъм на МВФ и частните банки разрушават местната индустрия, подриват обществената собственост и безмилостно съсипват живота на наемните работници и техните семейства. Културтероризмът е отговорен за физическото изтласкване на местната култура и нейните дейци. За тази цел културтероризмът си служи с психологическата уязвимост и дълбокото безпокойство на беззащитните жители на третия свят, и преди всичко с усещането за собствената им *„изостаналост"*, *„традиционализъм"* и угнетеност. Културимпериализмът описва новия образ на *„мобилността"* и *„свободата на изразяване"*, разрушава традиционните връзки в семейството и в обществото. И едновременно с това заздравява Новите вериги на самозваната власт, свързана с корпорациите и пазарите. **Културимпериализмът напада традиционните граници и отношения, капиталистическият пазар и държава окончателно се превръщат в център на безусловна власт.** В името на свободното *„волеизявление"* Културимпериализмът тероризира жителите на третия свят, които се страхуват да бъдат *„традиционалисти"*, изкушава ги и ги манипулира с помощта на фалшивия образ на *„съвременността"*. **Културимпериализмът поставя под въпрос всички досегашни отношения, които възпрепятстват поклонничеството пред единственото съвременно божество – пазара.** Жителите на третия свят ги развличат, принуждават, насилват ги да са *„съвременни"*. Те трябва да се подчинят на изискванията на капиталистическия пазар – **да захвърлят удобната традиционна, свободна дреха в името на неудобните тесни джинси.** Културимпериализмът действа още по-успешно благодарение на колонизираните посредници, културколаборационистите. **Типичните имперски колаборационисти това са образованите кариеристи на третия свят, подражаващи на своите стопани. Те са раболепни пред Запада и са нагли пред лицето на своя народ, те са яркото личище на авторитарния тип. Те поддържат банките и транснационалните корпорации и се сдобиват с голямо влияние в медиите – на държавно и местно ниво.** Подражавайки на Запада, те твърдо се придържат към принципите на състезанието между неравностойни участници, отварят страната и народа си за безмилостната експлоатация в името на свободната търговия. Сред видните културколаборационисти се срещат интелектуалци на служба, отричащи наличието на класово господство и имперска класова война, като си служат с жаргона на обективните обществени науки. Те обожествяват пазара като абсолютен съдник по въпросите на доброто и злото. Прикрити зад фразите за *„регионално сътрудничество"*, интелектуалците-приспособленци се нахвърлят върху работническата класа и националните институции, които ограничават движението на капиталите. Днес в третия свят като цяло, интелектуалците, които са на издръжка на Запада, приемат идеологията на класовия колаборационизъм. **Вместо за империализъм, те говорят за взаимозависимост. И безпределният световен пазар се обявява като единствената възможност за развитие.** Иронията се крие тъкмо в това. **Никога по-рано** *„пазарът"* **не е бил така немилостив към третия свят. Никога САЩ, Европа и Япония не са били така агресивни в експлоатацията на третия свят.**

На стр. 6

КУЛТУРИМПЕРИАЛИЗМЪТ

От стр. 5

Културното отчуждение на платените интелектуалци от световните реалности е страничен резултат от господството на западния културимпериализъм. За критично настроените интелигенти, които отказват да се присъединят към венцехвалителите на пазара и са извън рамките на официалните конференции, остава задачата да се върнат отново към класовата антиимпериалистическа борба.

Северноамериканизацията и баснята за международната култура

Една от великите лъжи на нашето време е заявената *„интернационализация"* на идеите, пазарите и движението. Стана модерно да се използват думички от рода на *„глобализация" или „интернационализация"*. **С тях се оправдават нападките срещу всякаква форма на солидарност, на съобщество или обществени ценности. Под прикритието на** *„международност"* Европа и САЩ се превърнаха в основни износители на културни щампи. Те са особено подходящи и полезни за деполитизацията и банализирането на ежедневния живот. Образите на *„личния просперитет"*, на *„самостоятелния успех"*; **да разчиташ само на** *„Вležдането в себе си"* (масово тиражирано от американските медии, в промишлени мащаби) **станаха основните инструменти за натиск върху третия свят.** Неолиберализмът продължава да процъфтява не защото решава проблеми, а защото е от полза на богатите и силните мира сего. И разбира се, защото намира прием сред някои обедняващи и *„работещи върху себе си"*, **но пък заели местата си по улиците в третия свят... Северноамериканизацията на културата в третия свят върви с благословията и поддръжката на местните управляващи класи, защото това укрепва властта им.** Новите културни норми способстват за втъпяването на егоцентрични ценности, които разрушават колективните действия. Личното е по-важно и по-високо от общото! Сензациите и насилието са по-висши от ежедневната борба и обществените отношения! **Културата на клиповете, на мимолетните впечатления, на сексуалните победи действа срещу размисъла, убежденията, срещу усещането за дружба и солидарност.** Северноамериканизацията на културата означава централно внимание към знаменитостите, към частния им живот и клюките. Медиите прославят и пропагандират културата на *„преходното"*, отразяваща откъсването от почвата на американския капитализъм – свободата му да наема и да уволнява, да изнася капитала зад граница, без оглед на последствията за местните жители. Баснята за *„свободното придвижване"* всъщност означава неспособността на хората да установят и заздравят корените на съжителството си в условията на променящото се капиталово търсене. **Северноамериканската култура прославя мимолетните, безлични връзки като например щампата** *„свобода"*. Ситуация, в която реално се обозначават отчуждението и бюрократичното подчинение на масите пред личностите, представляващи световния капитал. **Северноамериканизацията включва атака по всички направления срещу традициите на солидарност в името на съвременността, на класова съзнателност в името на индивидуализма, срив на демокрацията чрез активни**

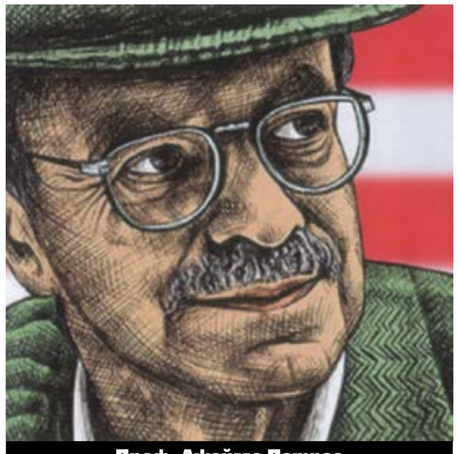

Проф. Джеймс Патрас

кампании по медиите, чиято основна цел е да се изкара на показ мръсното бельо. Тази нова културна тирания разчита на вездесъщото и безкрайно повтаряне на премъдростите за пазара, еднотипната потребителска култура и на компрометираната избирателна система. Новата тирания на медиите е в една редица с йерархическата държава и икономическите учреждения, които достигат от международните банки до селцата в Андите. Тайната на успеха на северноамериканската културна агресия в третия свят се крие в нейната способност да подчертава фантазиите за бягство от реалността, от сивотата, резултат от същата тази система на икономически и военен натиск. Най-важният елемент на новия културимпериализъм това е сплавта между комерсиално-сексуално-консервативното. Всяко от тях представя идеализиран образ на личните нужди, личната реализация. Населението на третия свят е потънало в ежедневните проблеми и битки за оцеляване, обградено е от сивота и разпад. И точно тук северноамериканските медии, също като евангелистите, рисуват картината на *„нещо по-хубаво"*, на надежда за по-добър живот, или в краен случай съмнителното удоволствие да гледаш как други му се наслаждават.

Влиянието на културимпериализма

Ако искаме да разберем защо няма революционни промени, въпреки назрялата революционна ситуация, трябва да преразгледаме отново дълбокото въздействие на държавното насилие, на политическия терор и проникването на културно-идеологическите ценности, пропагандирани от имперските държави и прицелени към угнетяване на народите. Държавното насилие в периода на 70-те и 80-те години на 20 в. предизвика продължителен и широко разпространен психологически срив. Той се изразява в страх от радикални идеи, недоверие в колективното, усещане за безпомощност пред властите, и дори ненавист. Терорът принуди хората да се обърнат *„навътре"*, към личното. Неолибералната политика е сама по себе форма на *„икономически тероризъм"*. **Тя доведе до затваряне на предприятия, обезсили законите в защита на трудещите се, увеличи се временната заетост и сиромашкият** *„малък бизнес"*. Тази политика раздроби работническата класа и градското население. **В условията на раздробеност, недоверие и приватизация културното послание на империализма намери добра почва. Народите станаха уязвими и предразположени към задълбочаване на личностното отчуждение, егоистичните цели и конкуренцията заради все по-оскъдните ресурси.** Културимпериализмът и пропагандираните от него ценности изиграха основна роля за предотвратяването на колективния отговор на експлоатираните спрямо влошаващите се условия на живот. Символи, щампи и идеологии плъзнаха по територията на третия свят. Станаха основна пречка за превръщането на класовата експлоатация и нарастващото обедняване в класова осъзнатост, която е основа на колективното действие. Огромната победа на империализма не е само в печалбите. Вътрешното пространство – съзнанието на угнетените, попадна в плен. **От една страна директно – чрез медиите, и от друга косвено – чрез овладяване** (или капитулация) **на интелигенцията и политиците. Ако е възможно възраждане на масовата революционна политика в някаква степен,** то трябва да започне с обявяване война не само на условията на експлоатация, но и на културата, която подчинява жертвите.

Границите на културимпериализма

Самата реалност е против натиска на културимпериализма – това е личният опит от нищетата и експлоатацията, наложени от западните банки и полицейско-военните репресии (оръжието доставят САЩ). И е реалност, която никакви сладки приказки и медии не могат да променят. **В съзнанието на народите от третия свят постоянно се борят демонът на личното избавление** (поддържан от медиите) **и вътрешното разбиране, че единственият реален отговор са колективните действия. В периоди, когато обществената консолидация нараства, преобладава солидарността.** Във времена на поражения и упадък демоните на индивидуалната алчност вземат връх. Съществува абсолютен предел за способността на културимпериализма да отвлича вниманието и да обърква хората. След тази граница започва масовият отлив. *„Потрошените кухненски маси – на тв-екрана са точно обратното на празната кухня от реалността, галантните приключения на супергероите стават на пух и прах пред картината на гладните детски сълзи. В условията на улицата бутилка „Кока-Кола" се превръща в коктейл „Молотов"*. Обещанията за забогатяване стават издевателство над тези, на които им е отказано и насъщното. **Продължителната нищета и нарастващият упадък изличават блясъка и очарованието на медийните фантазии. А лъжливите постулати на културимпериализма се превръщат в тема на злостни насмешки, в нещо несъществено и без отношение към практиката.** Привлекателността на културимпериализма е ограничена от съхранените връзки – на местно ниво, или по-широки, – които изповядват свои ценности и правила. Там, където класовите, расовите, национални-те връзки са запазени, където навикът за колективни действия е жив, влиянието на медиите е ограничено или се отхвърля (в редица страни, включително в Аржентина и Венецуела, борбата приема форма на създаване на *„свои"* медии, например общинска телевизия с участието на всички жители). Съществуването на предходни култури и традиции образува *„затворен кръг"*. **Той обединява в еднаква степен обществените и културните обичаи, насочени навътре и надолу, а не навън и нагоре. Има много места, където явно се отхвърля** *„модерният"* **пример на индивидуалното развитие, свързано с пазарното божество.** Историческите корени на живата солидарност и антиимпериалистическото движение се намират в устойчивите национални и производителни общности – в миньорските градчета, рибарските селища, дърводобивните райони, в промишлените центрове.

Там, където трудът, общината и класата се припокриват с колективните културни традиции и действия, културимпериализмът отстъпва. Но е ефикасен там, където държавата довежда населението до скотско съществуване, смазва го и го лишава от надежда и колективна вяра в равенството. Т.е., културимпериализмът не зависи само от техническите **възможности за манипулиране.** Културимпериализмът се подхранва от уловки като жълтите новини, мимолетните връзки и употребяване на хората за свои цели. Никога обаче той не е разчитал на истински близки отношения, на честни личности, на равенство на пола и на обществена солидарност. Кадрите по масмедиите замаскират държавните убийства, също както технократските нововъведения оправдават оръжието за масово унищожение, например *„умните бомби"*. **В епохата на** *„демокрация"* **културимпериализмът е задължен да изкривява действителността в имперските страни – така се оправдават агресиите. Така жертвите стават агресори, а агресорите – жертви.** Имперската държава САЩ и медиите представят Панама като наркозаплаха за младежта в САЩ, и в същото време върху работническите квартали се сипят бомби. Салвадор и Гватемала от 80-те години на 20 век са показателни примери. Никарагуа при сандинистите и Чили при Алиенде са вече символи. Културното освобождение изисква не просто *„да се даде възможност"* на хората и класите, а най-вече създаване на обществено-политически сили, които могат да противостоят на държавния терор, подготвящ културното завладяване. **Културната самостоятелност зависи и от обществените сили. Затова управляващите ги разглеждат като заплаха за икономическата и държавната власт.** Културната борба се корени в ценностите на самостоятелност, в общините и в солидарността, нужни за съзнателните обществени промени. По същия начин политическата и военна мощ е условие за съществуването на културната основа на класовата и националната самобитност. **Най-важното е, че левите са длъжни да възродят вярата и идеята на новото общество, положено на духовни и на материални ценности – красота, а не само труд. Солидарността е свързана с щедростта и достойнството. Там, където производствените сили са подчинени на целта да укрепят и задълбочат здравите личностни връзки и дружба.** Социализмът е длъжен да признае желанието за единство. Да бъде едновременно и съпричастен, и обществен и колективистичен (нека добавим, че Чернишевски писа за това преди 150 години).

Новото виждане за света трябва да вдъхновява хората, защото е съзвучно със стремежа им да се освободят от гнета, но и свободно да създават смисъл в живота, приятелство, но не с корист.

Той трябва да създаде отношения, които са нещо повече от ежедневния труд, дори когато борбата продължава.

И ПАМЕТНИКЪТ СЯКАШ ОЖИВЯ

Общинската и областната организация на ПП *„Нова Зора"* **в гр. Плевен, попълниха партийния календар от смислени и обществени прояви с ново издание на своята идейна съпричастност и социална отдаденост.** На 2-ри и 3-ти април, група активисти и симпатизанти, се заеха **с реновирането, почистването и освежаването на градинката и паметника на героите, изправили се срещу безпощадната машина на смъртта в антиконституционния преврат на 9 юни 1923г.**

Издигнат в прослава на загиналите конституционалисти в местността **Табията, паметникът на жертвите от юни 1923г., се бе превърнал в материално свидетелство на духовното опустошение и нихилизма на сменящите се една след друга градски власти.**

Дело на **скулптора Росица Тодорова и архитекта Атанас Петров,** паметникът от бял врачански камък **е издигнат в**

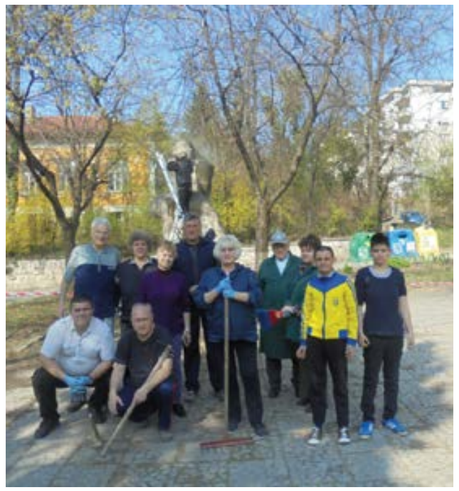

далечната вече 1973г., за означаване **на 50 годишнината от Юнското анти-фашистко въстание.** Вълнуващата композиция от **фигура на въстаник, придържащ смъртно ранения си другар, сякаш бе попила в себе си миязмите, калта и саждите на 30-те светли години на демокрацията и отрицанието.** И за да бъде забравата пълна, и в духа на безпаметството, и удобното пренаписване на историята, **ни знак, ни слово бяха оставени да свидетелстват, кой и заради какво е вдъхнал душа и сърце на каменната композиция.**

Оказа се, че сведенията за този паметен знак, могат да се намерят единствено, в архива на **Историческия музей в града.** Така бе възстановено авторството на създателите на паметника.

Евгения Иванова, общински и областен председател на ПП „Нова Зора", в тези първи априлски дни, бе разпределила прецизно задачите - според талант и умения. Така човекът, който умее да разговаря с камъка – **Петър Зарков, получи поръчението да изработи паметната плоча с надпис:** *„На героите от юнското антифашистко въстание 1923 СЛАВА"*; **Тихомир Данов се зае с пароструйката и след него паметникът грейна и сякаш отново оживя.**

Активно се включиха в начинанието Димитринка Велчева, Нина Тодорова, Нели Заркова, Красимир Вълчев, Илия Тодоров, Николай Шойлеков, Атанас Нанков, Севда Горанова, Васил Жилевски, Пламен Йончев, Георги Георгиев, Станислв Георгиев, както и младежи от центъра за настаняване семеен тип „Трите бора".

Всички те боядисваха пейките в градинката на ул. Цар Самуил, почистваха и прекопаваха цветните лехи и засаждаха цветя. Минувачите се спираха, гледаха учудени и зарадвани работното множество, клатеха глави и питаха: *„Какво е това?"*, *„По какъв европейски проект сте се сдобили със средствата?"*. **И когато разбираха, че са доброволни, и безвъзмездни, и трудът и материалите, отминаваха усмихнати по своя път. Една възрастна жена дори отрони:** *„Може пък Господ да е решил да съхрани България. Помагай, Господи!"*

И се прекръсти.

Нели Заркова

КЛАТИ ЛИ СЕ ТРОНЪТ НА ПАДИШАХА?

Петко Петков

Докато у нас се вихреше скандалът „*Апартаментгейт*“, на 31 март 2019 г. в югоизточната ни съседка Турция се проведоха избори за местни органи на властта – кметове и общински съвети. В хода на кампанията, на предизборен митинг в Текирдаг външният министър Мевлют Чавушоглу се похвали, че след като установил контакти с българската страна, България се отказала от промените в Закона за вероизповеданията, насочени срещу правата и свободите на мюсюлманите. Предотвратено било и намерението на българската държава да принуди Главно мюфтийство да продава имоти на ислямската общност, за да изплати задълженията си към държавата.

Наглостта на дипломат №1 на Турция получи широк отзвук в българските медии, който застави управляващите да реагират. И, макар да отричаше, че е имало **турска намеса** в българските вътрешни работи, в това число в **законодателството, вицепремиерът и министър на външните работи на Република България Екатерина Захариева се похвали**, че е привикала в поверената й министерство **турския посланик в София**. Както и, че е разговаряла с колегата си **Чавушоглу** по телефона. А на 3 април г-жа Захариева се обади от **Вашингтон**, където с турския й колега щяха да участват в **среща на външните министри на страните от НАТО по повод на 70 години от основаването на блока.** С обичайната си глуповата усмивка, тя заяви, **че много правилно е било разбрано казаното от Чавушоглу в Текирдаг**. Остава само да му го е казала в **очите на срещата във Вашингтон.** Междувременно, от Букурещ изпъчи геройски гърди и **премиерът Бойко Борисов**, като декларира, че е **разговарял цели пет часа с гостуващия на четворната балканска среща (Румъния-България-Гърция-Сърбия) Фуат Октай, помощник, а не вицепрезидент, на турския президент Реджеп Ерзоган. И, че не се били разбрали**. В коментара на турския всекидневник в-к „*Миллиет*“ (31.03.2019) **изобщо не се споменава за българо турския спор**. За сметка на това се **изтъква ходатайството на България и Румъния за турското членство в ЕС.** А самият **Фуат Октай** казва, че Турция е страната, **която ще извлече най-голяма полза от установяването на среда на стабилност и мир на Балканите**. Някога **Стефан Стамболов** е наричал подобни *уйдурми „левантинска политика*“…

Така или иначе извинение от турска страна не е имало и няма да има, а само ориенталско хитруване и протакане. Вместо да дочака извинения от Анкара, **София бе** „*приспана*“ **с оправданието, че думите на Чавушоглу са били извадени от контекста, преведени били неточно и представени манипулативно в българските медии.** Един вид, **българите сме се оказали** „*изгубени в превода*“.

Холан, пийте една студена вода и забравете!

Ударът върху наглеците в Анкара дойде от съвсем друга посока. Защото, въпреки репресиите, арестите и съдебните процеси срещу критиците на властта, опозицията в лицето на Народнореспубликанската партия /НРП/, „*Добра партия*“ **и Демократичната партия на народите /ДПН/,** участващи самостоятелно и като „*Национален алианс*“ /НА/, **спечели кметските места в трите главни града на Турция – Анкара, Истанбул и Измир**, както и в **редица градове по Егейското, Средиземноморското и Черноморското крайбрежие на Турция, в Източен и Югоизточен Анадол**. Републиканският алианс /РА/, който формираха управляващата **Партия на справедливостта и развитието** /ПСР/ и **националистическата Партия на националистическото действие /ПНД/,** наследник на „*Сивите вълци*“, **спечели по-голям брой гласове**, но този факт би имал по-голямо значение, **ако беше получен на парламентарни избори**. А такива в близките **4-5 години не се очертават**, освен ако не се случат някои непредвидени и кървави събития. Или, ако Ердоган не реши да свика **предсрочни избори, за да спре пропадането на властта.** Но дори по показателя процент на спечелените гласове, **ПНД на Девлет Бахчели беше задмината от отцепилата се от националистите** „*Добра партия*“ **на Мерал Акшенер. Тоест, Ердоган ще трябва да потърси нов коалиционен партньор, който да му донесе по-голяма подкрепа на фона на задълбочаващото се народно недоволство от икономическия застой, безработицата, 20 процентната инфлация и 30 процентното обезценяване на турската лира спрямо долара.** Туризмът е до известна степен отдушник, поради което на **срещата си с Путин на 8 април в Москва Ердоган ще се опита да подпише споразумение за премахване на визите между Русия и Турция.** Пренасочването на **руските туристи към турските курорти** ще навреди на българския туризъм, но какво струва приятелството между **Ердоган и Борисов, когато става реч за бизнес? Сиренето е с пари, а България е малка за турския експорт на зеленчуци и плодове**. Още повече, че те липсват в самата Турция, поради което бяха въведени така наречените „*танзим сатъшларъ*“, тоест **регулирани продажби по цени, по-ниски от пазарните.** Но на тези пазари се вият огромни опашки, **което допълнително подхранва недоволството от управлението на ПСР.** Доказаха го резултатите от последните избори.

Таблица 1

№	Партии и съюзи	Кметове %	Общински съвети %
1	ПСР	44,31	41,61
2	ПНД	7,31	18,81
	Републикански Алианс	51,62	
3	НРП	30,11	17,46
4	Добра партия	7,45	8,11
5	ДПН	4,24	7,93
	Национален Алианс	37,57	
6	Партия на щастието.	2,71	2,47
7	Демокр.лява партия	0,98	0,20
8	Независими	0,97	0,43
9	Демокр.партия	0,72	0,65
10	Партия на великия съюз	0,41	1,82
11	Партия „Велика Турция“	0,36	0,26
12	Отечествена партия	0,24	0,14
13	Турска ком.партия	0,16	0,09
14	Други	10,79	0,01

Таблица 2

Област	НРП	ПСР	ПНД	Добра партия	ДПН	ПЩ	ДП
Адана	53,63		42,83				
Анкара	50,93	47,12					
Анталия	50,62	46,27					
Айдън	53,94	43,74					
Балъкесир		47,78		46,50			
Болу	52,71	44,73					
Бурса	47,03	49,62					
Денизли		50,57		43,91			
Едирне (Одрин)	44,87	40,81					
Диарбекир	1,83	30,99			62,93		
Ерзурум	2,44	62,80		25,45			
Ескишехир	52,30	45,14					
Газиантеп		53,97		16,44			26,20
Хатай	55,16	42,81					
Мерсин	45,09		40,98				12,09
Истанбул	48,80	48,55					
Измир	58,10	38,69					
Кайсери		63,39		31,52			
Коджаели		55,57		32,69			
Коня		70,53		20,20			
Малатия	23,23	68,47					
Маниса			52,77	38,05			
Кахраманмараш	27,28	67,60					
Мардин		38,53			56,18		
Мугла	36,01	28,42					
Орду	15,47	56,93					
Сакария		65,04		27,63			
Самсун		47,37		26,66			
Текирдаг	51,18	43,85					
Трабзон		64,61		29,53			
Чанаккале	60,71	35,61					
Шанлъурфа		60,81				36,35	
Ван		40,51			52,83		

От гледна точка на бъдещето, може би **английският** „*Таймс*“ **е прав, когато озаглавява статията си за Турция:** „*Султанът е в трудно положение*“. **Той съветва Ердоган да признае, че е достигнал предела на своята власт, да освободи от затвора своите политически опоненти и да успокои икономиката.** Същата тази икономика, чието кризисно състояние накара милиони турци да гласуват **против ПСР**. Както каза един от тях: „*На 15 юли 2016 г. народът спря танковете, време е сега да спре Ердоган!*“ Прави са онези анализатори, които твърдят, че **главният губещ от изборите е страхът от авторитаризма, репресиите и заплахите на управляващите**. За Турция това никак не е малко. Доказва го **паниката в редиците на управляващата Партия на справедливостта и развитието (ПСР).**

Пришпорени от своя председател **Реджеп Тайип Ердоган**, редица областни и местни ръководства на ПСР тръгнаха **да оспорват резултатите от изборите, включително в Анкара, Истанбул и Измир.** Като се има предвид относително малката разлика, с която спечелиха опозиционните кандидати и в градове, като **Ескишехир, Сиирт, Денизли, Адъяман, Самсун, Ялова, Ерзурум, Къркларели (Лозенград), Адана, Айдън, Ардахан, Анталия, Ъгдър, Йозгат, Кършехир, Карс, Мерсин и Малатия, няма съмнение, че победените ще разчитат на победа чрез анулиране на резултатите, или чрез повторно броене на бюлетините.** Например в Сиирт **ДПН победи със само 1409 гласа разлика.** В околия **Бабадаг кандидатът за кмет на НРП Али Алтъ** спечели **само със 17 гласа** разлика, а в **околия Хоназ кандидатът на същата партия Юксел Кепенек победи с 8 гласа разлика кандидата на ПСР Тургут Деведжиоглу.** В 8 области разликата между съперниците беше **под 1000 гласа, а в 90 околии – под 100 гласа. Впечатление прави убедителната победа на ДПН в Диарбекир, както и на ТКП в Тунджели, някога наричан Дерсим.** По повод на избирането на комуниста **Фатих Мехмет Мачоглу** за кмет на Тунджели, заместник председателят на **Добра партия Явуз Агъралиоглу каза**: „*При положение, че комунист не може да спечели, дори да се кандидатира в Русия, фактът, че такъв е успял да превземе кметството в Тунджели показва, че авторитет се печели, не в зависимост от това какъв сте и в какво вярвате, а в зависимост от това, което правите*“.

Турските медии твърдят, че Ердоган вече обмисля промени в ръководството на ПСР и в правителството. Последното, което е намислил турският президент, е формулата за намиране на работа на неуспелия кандидат за кмет на Истанбул, Бинали Йълдъръм, бивш министър председател и бивш **председател на Великото национално събрание на Турция. Той можело да бъде назначен за помощник на президента. Да се чуди човек нашите управляващи ли се учат от Ердоган, или той от тях?!**

Понеже и при нас подалите оставка шефове на парламентарни групи и комисии, депутати, министри, заместник министри и други „присъдружни“ чиновници, преминават на друга отговорна работа. Тоест, стават я заместник министри, я началници на кабинети, я посланици или служители на Черноморската банка.

Панко АНЧЕВ

КЛАСИТЕ И КЛАСОВАТА БОРБА ДНЕС

Неолиберална идеология и пропаганда само за някакви си тридесетина години почти напълно разби левите идеологии, преобърна техния смисъл и наложи на носителите им да възприемат напълно собствените идейни принципи. Левите идеологии буквално се отказаха от всичко, което им е осигурявало популярността и влиянието сред ниските социални слоеве, поддържало е техния дух не само за отстояване на политическите и социалните им права, но и за постигане в близкото бъдеще на революционни изменения и утвърждаване на нова социално-икономическа и политическа система. И заради което се появиха на бял свят и променяха света. Виждаме днес резултата: анемични леви партии в цяла Европа без идеология и воля за истинска промяна на общественото устройство.

И се отказаха от себе си.

Табу станаха редица категории, термини и понятия, с които левите идеологии обясняваха общественото развитие и смисъла на обществените процеси, а също и целите, към които тези слоеве трябва да се стремят. По тази причина се потулиха **обективните процеси** и **обществено-политическата реалност се изопачи напълно**. Разпадането на **социалистическата система** и на **Съветския съюз** бе границата, отвъд която според неолиберализма започвна **нова епоха без класи и класови борби, без революции, социализъм, право на труд, социална справедливост.** Защото всички мечти на хората са осъществени от капитализма и буржоазното общество е „*краят на историята*“. Левите идеологии доброволно и угоднически се съгласиха с това.

И **обикновените хора** (*особено в държавите от разпадналия се социализъм*) **повярваха на сладкогласните сирени на неолиберализма.** Политическите субекти, които трябваше да изразяват техните интереси и да ги бранят от насилието на властта, **запяха заедно със сирените и напълно забравиха кои са и каква е ролята им в обществото**. От речника им изчезна дори думата „*социализъм*“. Те охотно се съгласиха, че **партиите не са класови, а народни.** Заговориха за „*европейски ценности*“, „*натовска солидарност*“, „*пазарна икономика*“, **а забравиха за работника, наемния труд, експлоатацията, класовата борба. От себе си се отказаха!**

Така повече не може да продължава

Резултатът от това нагаждане към „*новите условия*“, „*демократичните промени*“ *и към самата „демокрация*“ **отвори пътя към тяхното маргиназилиране. Предателството на левицата обаче освободи огромна социална енергия, която не може да бъде овладяна и насочена към създидание без автентичен ляв политически субект.** Затова енергията се изроди в **насилие и тероризъм**. Именно защото обективната реалност си има свои правила, норми и закони и **дори някой да не иска да ги забелязва и назовава политически и идеологически, за да ги насочва във вярната посока, те не са изчезнали и продължават да вършат своята работа.** И още по-агресивно дават да се разбере, **че съществуват**. Една от най-важните причини за глобалния тероризъм, дори и на този, който бива наричан „*фундаментален ислямизъм*“, „*религиозен фанатизъм*“ и т. н., е в **маргинализирането на левите партии и изчезването на левите идеологии. Крахът на социализма заличи една велика държава, за да утвърди САЩ като единствен световен хегемон.** Но този крах остави празно **огромно политическо пространство**, което преди беше запълнено от **социалистическата и комунистическата идеология и те създаваха необходимото противодействие на либерализма и неолиберализма. Равновесието в света бе нарушено, но структурата на буржоазно-капиталистическото общество остана същата, макар и силно гримирана, за да се създаде впечатлението, че е напълно различна от предишната.**

И ето, измина известно време и се видя, че **недоволствата не са изчезнали, че онеправданите още ги има; че бедните стават все по-бедни; че се живее все по-трудно и по-трудно. И най-сетне: че така повече не може да продължава.** Протестите зачестиха и преминават в **неуправляеми бунтове**. Остана само да се признае, че **класите не са изчезнали и че мирът между тях не е възможен.** Защото **класовата борба не е прекратена и ще продължи до изчезването на антагонистичните класи. Т.е. до смяната на обществено-политическата и икономическата система.**

Пустословията, на които кълвяха левите в България и Европа

2.

Неолиберална пропаганда побърза да внуши на хората у нас, че днес капитализмът е съвсем различен от този, който Маркс и Ленин описаха и изучиха и въз основа на който изградиха идеологията и политическата практика на пролетариата. С тях в Русия бе извършена социалистическата революция от 1917 г., а по-късно бе създадена **световната социалистическа система.** Неолиберализмът признава, че това е станало, понеже тогава действително е имало антагонистични противоречия между **работниците и селяните от една страна и буржоазията – от другата. Капитализмът тогава бил груб и нечовечен. Но след Втората световна война променил характера си и от 60-те години на XX век придобил човешко лице и вече се грижел за човека и неговото добруване.** Именно благодарение на новия си характер той е успял да постигне **такова висока жизнено равнище и благополучие на огромна част от западните общества – за разлика на социализма, който се бил провалил поради органичната си неспособност да гарантира високо жизнено равнище, понеже по природа бил порочен. Новият капитализъм преобразил труда и заличил различията между хората, изравнил жизнените стандарти и направил от работника собственик на средствата за производства. Пролетариатът,** който според марксизма е движещата сила и осъществителят на социалистическата революция, **към края на XX век изчезнал.** Заедно с него изчезнали и **класовите противоречия и борби.** Различията в обществото днес вече са на друг принцип и **нямат социално-класов и имуществен знак.**

Цялата европейска левица, в това число и българската, повярва на тази глупава и пошла басня. Нейните водачи и пропагандисти протръбиха, че понеже индустриалният труд сега бил почти напълно механизиран, работникът не е с омаслени ръце, а облечен в чисти престилки. Най-големият им аргумент е, че щом са се появили **мениджърите,** които управляват **производството и потреблението,** без да са техни собственици, **капитализмът станал хуманен, интелектуален и благороден.** Различията между собствениците на средствата за производство, наетия труд и мениджърите, които са наемни работници, **се заличили и трите класи нямало за какво да се карат и борят едни срещу други. На тези и на още други пустословия левите в България и Европа кълвяха като риби и дори убедиха и себе си, че марксизмът днес не е приложим към социалната действителност и е безсилен да я обясни и промени. Чудно ли е тогава, в никоя съвременна политическа идеология или в политическа програма на лява партия не се говори за класи и класова борба? Още по-малко пък за социализъм.** Никой не споменава и даже не намеква **за революция и възможност за радикална смяна на системата. За смяна на системата се говори като за промяна на начина на управление на държавата и икономиката, но при запазване напълно на икономическите отношения и характера на производството.** Риториката е посветена единствено на **подобряване на живота** и даване на повече синдикални права. Най-радикалния лозунг е „за повече демокрация“.

Лишаване на класите от памет

Не само левицата като политически субект повярва и прие безрезервно твърденията на **неолиберализма за изчезването на класите,** но и самите класи (и преди всичко пролетариатът) се съгласиха доброволно да изчезнат и да оставят претенциите си към системата. Те напълно се лишиха от съзнанието „*в себе си*“ *и „за себе си*“.

Всъщност класите не изчезнаха, а само изгубиха съзнанието „в себе си“ и „за себе си“.

Класите се лишиха от памет и започнаха социалното си битие от 90-те години на XX век нататък от начало, отказвайки се своите традиции и история – истинско политическо генно инженерство.

На стр. 10

КЛАСИТЕ И КЛАСОВАТА БОРБА ДНЕС

От стр. 9

В неолиберално общество се е осъществи гигантска трансформация,която не промени структурата на капиталистиеското общество, не преобразува системата, не я подобри и усъвършенства. Просто класите **заболяха от тумор** в мозъка или от политическа деменция и изтриха съзнанието й и я лишиха от **представата за собственото си съществуване. Никога преди в обществената история не е била постигана такава манипулация.** Това действително е революция.

Аз подчертавам, че този процес, който придоби особена активност през 70-те и 80-те години на XX век и в резултат на който бе практически ликвидирана левицата в Европа, а в социалистическия блок комунистическата идеология напълно изгуби смисъл, значение и влияние, защото „пролетарското съзнание" у членовете на комунистическите партии се разпадна и изчезна, е една от най-главните причини за краха на социализма, социалистическия блок и СССР.

За всичко това има множество **обективни причини**, които умело бяха използвани и направлявано от **неолибералната идеология и пропаганда, от цялата огромна идеологическа машина на буржоазния Запад.** Тази машина правилно отчете **какво крепи социализма и как трбява да води борбата срещу него.** Тя успя да **обезмисли социалистическата идеология**, като я лиши от нейния **класов характер и от учението за клосавата борба, но и да убеди изповядващите я, че тя е причината за неспособността на социализма да произвежда достатъчно и предоставя на хората необходимите им блага.**

Мимикрията на капитализма

3.

Наистина ли капитализмът толкова се е променил от времето, в което са го описали и анализирали **Маркс и Енгелс**, а **малко по-късно и Ленин,** че вече е **напълно различен и не съответства на теорията на марксизма?** Отговорът на този въпрос отговаря по същество и **на въпроса дали е необходима смяна на цялата обществено-политическа и икономическа система или е достатъчно тя да се подобрява и усъвършенства,** да се преодоляват нейните недостатъци и слабости**.** Както смятат неолибералите и социалдемократите. От тук ще дойде и отговорът и на въпроса каква е функцията на левицата: да бъде революционер или просто реформатор.

Неолибералната идеология отрече класите, но възвеличи т. нар. „*средна класа*" и я определи като **най-важната опора на днешната икономика.** Това е **класата на дребния собственик, на еднофамилните производители и търговци, на тези, които сами работят в производството.** По-рано ня се наричаше „*дребна буржоазия*". Все едно е обаче как ще я наречем – важното е, че все пак **неолибералната идеология признава съществуването на някаква класа.** На „*някаква*", **но не и на пролетариата и буржоазията**. И то само защото капитализмът бил днес съвсем друг.

Но с какво толкова днешният капитализъм е различен от т. нар. „*индустриална*" **епоха или от онзи капитализъм, който Ленин определи като висш и последен негов стадий и го нарече** „*империализъм*"?

Днешният капитализъм е различен единствено по външния вид, в подробностите, риториката, терминологията, бита на хората и в условията на труда, а не по същността си, както е описан от Маркс, Енгелс и Ленин. Вярно е, че в някои държави (но само в някои, които са най-богати и които държат в подчинение всички останали) стандартът на живот на голяма част от общество е доста висок, хората са задоволени с материални блага, получили са социални придобивки. **Но именно там през последните години социалното напрежение достига висока точка, избухват бунтове, протестите нарушават реда и спокойствието, недоволството е трудно удържимо.** Зачестиха стачките във възлови за европейската икономика отрасли. **Очевидно е, че това не са карнавални шествия на** „*умни и красиви*", **не са забавления, а сериозни политически акции, предизвикани от сериозни причини**. Това са акции срещу властта и системата. Т. е. политически. **И без съмнение характерът им е класов!**

Разделителната линия

И днешният капитализъм разделя обществото на двеосновни класи, които най-общо могат да бъдат определени като **собственици на средствата за производство, и тези, които им продават своя труд. Това са наемните работници.** Първите владеят собствеността и наемат труда на вторите. Наемният труд определя смисъла на системата. „*Наемният труд,* **пише Карл Маркс в книгата си** „*Класовата борба във Франция* **от 1848 до 1850 г." – това е съществуващата вече буржоазна организация на труда.** Без него няма капитал, няма буржоазия, няма буржоазно общество." (**Карл Маркс, Фридрих Енгелс.** „*Избрани произведения в десет тома*", **т. 3, С., 1977, стр. 39**). **Без значение е дали хората на наемния труд са облечени в костюми, бели ризи и ръцете им са чисти, защото не са потопени в машинно масло; няма значение дали са заети пряко в производството или го управляват, наблюдават го и изработват правила и закони; все едно е дали са пред компютъра и измислят програми или копаят канавки по пътищата.** Онова, което ги обединява и ги събира в една класа, е, **че те продават** *то богатство, с който те разполагат. Класите са такива групи от хора, които могат да присвояват труда на друга, благодарение различното им място в определен сектор на обществеото стопанство*" (цитат по Ленин В. И. *Полное собрание сочинений. 5 изд., т. 39,с. 15)* **Определещият белег е отношението към собствеността върху средствата за производство и по ролята спрямо обществения труд и разпределението на общественото богатство.** Никакво значение (още веднъж повтарям) няма **кой как е облечен**, колко получава, **дали са изцапани ръцете му с масло или са чисти и добре обгрижвани**, дали живее в **бордей или в огромен апартамент**. Някой може да напомни, че не са малко работниците, които са **акционери в компаниите**, в които работят. Може и да не са малко, но по правило тези техни акции са **анонимни** и никой от тях не притежава толкова, че да влияе при взимане на решения. Те му носят малко по-голям доход и повече илюзии, но нищо повече. Вярно е, че го карат да бъде **по-старателен** и да не му е **безразлична съдбата на предприятието**, но **това не определя мястото му в обществената система и не го прави буржоа и капиталист, а още по-малко собственик на средствата за производство, което пък да му позволява да наема работна ръка**. На него са му подхвърлили **примамката, че е нещо повече от това, което е**. Но едва ли някой се хваща вече на подобна примамка.

своя труд и с **получените от тази продажба средства живеят**. Някъде този труд се цени високо и се заплаща скъпо; другаде го продават на безценица. Ала не цената на труда е обединителният принцип.

Тези, които купуват труда, обикновено се жалват, че „*работниците им не работят*". **А тези, които го продават, се оплакват, че** „*собствениците не плащат добре*". Тук е **разделителната линия** между тях, дори и тогава, когато тя още не е формирала **класово съзнание.** Но то съществува и се проявява в тези именно „*жалби*", **които вече са проявление на** „*класовата борба*". Едните експлоатират **труда на другите, за да получат** „*принадена стойност*", **а другите продават труда си на капиталистите, за да си осигурят някакъв** „*екзистенц минимум*". Уточнявам още веднъж, че този „*екзистенц минимум*" не означава непременно **коричка хляб, подхвърлена на работника, за да не умре от глад**. Сумата пари, с които капиталистът купува чуждия труд, **винаги е по-малка от необходимата на работника**. Тази сума винаги може да бъде изгубена по волята и съображенията на капиталиста.

Определящият белег и примамката

Затова и В. И. Ленин дава следното определение на класа: „*голяма група от хора, различаваща се по мястото им в исторически определена система на общественото производство, по отношението им (в преобладаваща си част закрепено и оформено в закони) към средствата за производство, по ролята им в обществената организация на труда, а, следователно, по начина на получаване и размера на дела на общество-*

Не е от значение още и това дали **пролетарият е богат** или пък **буржоата беден.** Тези две условия влияят върху **политическия и идеологическия им избор** и в някаква степен определят на **кой политически субект да отдадат предпочитанията си в евентуалните избори.** Богатият пролетарий може да се окаже в един момент **с буржоазията срещу собствената си класа; както и обратното – бедният, а защо не и богатият, буржоа да се бори за правата и дори за властта на пролетарската класа.** Но това са, така да се каже, частни случаи, които не отричат, а потвърждават правилото.

Следва

РУСИЯ ПЪРВА ПОДАВА РЪКА НА НОВА БЪЛГАРИЯ

От стр. 12

Изтъкваме нарочно това обстоятелство, тъй като през следващите две-три десетилетия от края на XIX и началото на XX в., то ще се отрази твърде негативно във външнополитическата дейност на възобновената държава. Преди всичко Княжеството се лишава от правото да бъде **субект в международните си отношения,** т. е. във всеки външнополитически акт то трябваше да се съобразява **с волята на своя сюзерен – Високата порта.** Че това не е празна фраза, показват последвалите събития. **След края на Сръбско-българската война от 1885 г. в сключения мир между двете воювали държави, ни в клин, ни в ръкав от българска страна наред с подписа на българския представител се мъдри и този на представителя на Високата порта, без последната да бе оказла каквато и да било роля за победата на българското оръжие над коварния сръбски агресор.**

И още нещо: докато другите европейски държави след края на Руско-турската война предоставят на българските дипломатически представители полагащия им се макар и най-ниськ дипломатически ранг, Високата порта не направи и това. За нея представителят на Българско ктняжество е приравнен със статута на **висш османски администратор,** т. е. **като на свой, а не на друга държава орган** . Това положение се запазва до 1908 г., което предизвиква и **големия скандал между България и Османската империя, довел до премахването на това унизително за България отношение и изравняването й като равноправен субект в международните отношения.**

Но да се върнем към въпроса, обект на нашето внимание. С назначаванетно на **първото българско правителство, възглавено от Тодор Бурмов (5 юли 1879 г.. мандатът на Временното руско управление в България е прекратен** Една от първите задачи на **Княжеството е уреждане на международните си отношения – на първо място с великите сили, а след това и със съседните балкански държави. Първа от великите сили, която подава ръка на нова България е именно Русия.** Нейният пратеник е първият чуждестранен дипломат, който на **7 юли 1879 г.** връчва акредитивните си писма на **княз Александър Батенберг.** Името му е **Александър Петрович Давидов**, за когото биографичните сведения са твърде оскъдни.

Знае се, че е роден през 1838 г. в дворянско семейство. Първоначално постъпва в Историко-филологическия факултет на Московския университет, но после се прехвърля в **Математическия.** Като поглот **предпочита дипломатическата пред научната кариера.** Назначен в Министерството на външните работи, **изпратен е в Карлсруе, столица на Баденския херцог (1859).** През следващите години работи като секретар в руските мисии във **Вашингтон, Брюксел, Хага, Рим, Виена и Лондон.** След избухването на **Руско-турската война през 1877 е доброволец в Руския червен кръст,** на първо време в Бесарабия, а по-късно оглавява евакуационен пункт за ранени и болни руски войници и османски военнопленници в **Петрошани,** после във **Фратещ** и накрая – в **Гюргево.** По време на работата си в пункта през **февруари 1878 г. заболява от тиф, но успява да се възстанови.** След края на войната, през август 1878 г., се връща на служба в Руското външно министерство, вече като дипломатически агент във формиращата се българска държава. В изпълнение на директивите на канцлера княз **А. М. Горчаков** оказва съществено влияние върху **дейността на Учредително събрание като парира инициативата на депутатите за протест пред Великите сили заради разпокъсването на Санстефанска България на Берлинския конгрес.** След като връчва акредитивните си писма на княз Александър Батенберг, има обаче **недалновидността да се намеси във вътрешнополитическия живот на Княжеството, което не влиза във функциите му на чуждестранен дипломат. Обявява се на страната на консерваторите, което се отразява крайно неблагоприятно на репутацията му и след изборната победа на на русофилски настроените либерали в Първото и Второто обикновено народно събрание (1879-1880 г.)дните на престоя му в България се оказват преброени.** През 1880 г. е принуден да напусне преждевременно София, от където е преместен **на ново дипламатическо поприще в Лондон, където бе служил непосредствено преди войната с Турция.** В английската столица престоява до 1882 г. През 1883 - 1885 г. е **извънреден посланик и пълномощен министър на Русия в Япония.** Умира през 1885 г.

Генерал Михайл Алексеевич Домонтович

Александър Петрович Давидов

Неудачният избор на първия дипломатически представител не се отразява на отношенията между Княжеството и Освободителката, тъй като проявеният от нея жест се оценява като истински исторически факт. Той открива пътя на току-що възобновената българска държава за уреждане на международното й положение.

Представителите на останалите велики сили връчат своите акредитвни писма от 8 юли до края на декември 1879 г. През същия период изпращат свои дипломатически представители **и съседните балкански държави. Всички те носят ранг на** „*дипломатически агенти*". **Единствено представителят на Османската империя идва като** „*комисар*", **за да се подчертае сюзеренитета на Високата порта над Княжество България.**

Край на това ненормално положение, както споменахме, се слага с акта на провъзгласяването на независимостта на България от 22 септември 1908 г., за признаването на който от решаващо значение отново има пак застъпничество на Русия.

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ

РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Проф. д. ик. н. Бончо АСЕНОВ
акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Габриела МИХАЙЛОВА (редактор)
д-р инж. Марин БЕЛОЕВ
Проф. дфн Нако СТЕФАНОВ
акад. Николай ХАЙТОВ
ст.н.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р ист. н. Тодор МИШЕВ
Фотографии Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01
ИЗДАВА
"Втора Зора" ЕООД
Печат "Нюзпринт", София, ул. "Тинтява" 100
БАНКОВА СМЕТКА:
Уникредит Булбанк
IBAN BG43UNCR70001519963494
BIC
UNCRBGSF
Приемат се оригинали по стандарт 30 реда, 56 машинописни знака.
Ръкописи не се рецензират и не се връщат.
Броят е приключен редакционно на 05.04. в 14 часа.
Хонорари се изплащат в сряда и четвъртък от 13 до 15 часа

ISSN 1310-8492

РУСИЯ ПЪРВА ПОДАВА РЪКА НА НОВА БЪЛГАРИЯ

140 години от установяване няа дипломатическите отношения между България и Русия

Милен Куманов

Добре известен е фактът, че паралелно с военните действия на руската армия на Балканския полуостров по време на Освободителната война 1877-1878 г., върви и процесът на полагане основите на

Княз В. А. Черкаски

българската държава, която близо пет века отсъстваше от политическата карта на Европа. За целта към щаба на руското командване е създадена специална *Гражданска канцелария*, възглавена от опитния администратор княз **В. А. Черказки**. **Той обаче умира в деня на подписването на Санстефанския договор (19 февруари 1878 г. стар стил).** На негово място като комисар на **руския император Александър** [22] е изпратен княз **Александър Михайлович Дондуков-Корсаков**, който преобразува *Гражданската канцелария в Съвет на императорския комисар*, в който освен **устройството на местните органи на държавната власт е създаден и специален отдел, който да се заеме с полагане основите на бъдещите дипломатически институции на Княжество България.** За негов началник е назначен генерал от пехотата **Михаил Алексеевич Домонтович.**

Отделът функционира не само до края на войната, но и след нея. Според Санстефанския договор, съществуването не само на този отдел, но и на целия Съвет е определен в рамките на две години. Свиканият през юни 1878 г. Берлински конгрес скъсява този срок само на **9 месеца,** което създава не малко затруднения и на Отдела за вънншните работи, който от **25 май 1879 г.** е възглавен от **Трофим Павлович Юзефович** (1840-1883) – **дипломат от кариерата; консул на Русия в гр. Тулча** (Северна Добруджа) (1871-1875 г.), член на Славянското блоготворително общество, генерален консул в Солун (1875-1876 г.), **След обявяването на Руско-турската война е губернатор в Тулча.(1877-1878).**

Трудността за изпълнението на поставените пред **Отдела** задачи произтичат не само от краткия срок, който **му определя Берлинския диктат, но още и от статута, който е предоставен на Българското княжество.** В чл. 6 на Санстефанския договор е записано изрично: *„България се издига в автономно, поданно княжество с християнско правителство и народна милиция“.* Казано с други думи, **новата българска държава се лишаваше от своята независимост.** Последвалият само след няколко месеца **Берлински договор, който ревизира Санстефанския до неузнаваемост, не само остави непокътнато това положение, но отиде и още по-нататък.** В чл. 1 той повелява *„България се създава в самостоятелно трибутарно (т.е. плащащо данък) Княжество под върховната власт на Н. В. султана“.* Тази именно формулировка, наложена от западните велики сили, **връзва ръцете на руската дипломация,** тъй като тя е принудена да се съобразява с волята на силните *„мира сего“* **в Европа – Великобритания, Франция, Германия, Австро-Унгария и Италия.**

Княз А. М. Дондуков-Корсаков

Следва да се посочи, че отнемането на независимостта на Княжество България се усеща най-болезнено в бъдещите му действия спрямо външния свят. По време и след края на Руско-турската война от 1877-1878 г. в международната практика функционира **сложна йерархия и субординация в дипломатическите служби.** Рангът на дипломатическите представители се определя в зависимост от **международното положение на всяка една от държавите.** За великите сили и Османската империя то е най-високо – **посланици**, а дипломатическите представителсгва се наричат **посолства**.

За останалите свободни дъжави дипломатическите прдставители носят ранга *„пълномощен министър“* а оглавяванитне от тях предтавителства – *„легации“.*

Лишена от независимост, България не попада в категориите нито на първите, нито на вторите държави. Нейните дипломатически преставители получават най-ниския ранг в дипломатическата йерархия – *„агент“*, **равняващ се на статута на генералните консули, а оглавяваните от тях мисии** – *„дипломатически агентства“.*

На стр. 11

ПОЧТИ БАЛАДИЧНО

Петър Велчев

Докато вие суетите си насищате,
погледайте как начумерен е Балкана.
Дали че го боли за слабите и нищите
или го мъчи древна, незарасла рана?

Балкана, като лъв, нехае за хиените,
които долу в долини безплодни бродят,
но се тревожи той за още неродените,
докато блее във кошарите народът.

Не стряска се Балкана от гърма на мълнии
и не помръдва, не слухти, не остарява.
Със сенки на войводи паметта му пълна е,
тъй както бръчките му с хубост, вместо слава.

Бди цяла нощ Балкана над вълшебни извори
и легендарен шепот на гори елхови
и чак щом се изплези слънцето, чак призори
задрямва...да не гледа съсипните нови.

ISSN 1310-8492